

A stylized, high-contrast illustration of a woman in a gym. She is shown from the back, wearing a light blue tank top and dark blue shorts. Her hair is in a bun. She is holding a red dumbbell in her right hand, with another red dumbbell floating in the air above her. A yellow and red kettlebell is positioned near the title. A blue resistance band is stretched across the scene. The background is a vibrant, textured mix of orange, red, and yellow. The overall style is graphic and energetic.

Verena Kesslerová

Fitko

Přeložila Kateřina Klabanová

P
R
O
S
T
O
R

Od autorky románu **Eva**

P R
O S T
O R

Verena Kesslerová

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Verena Kesslerová

Fitko

Přeložila Kateřina Klabanová

Praha, 2026

**P R
O S T
O R**

Originally published under the title Gym.
All rights reserved.

Copyright © 2025 Hanser Berlin
in der Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG, München
Translation © Kateřina Klabanová 2026
Czech edition © PROSTOR 2026

ISBN 978-80-7260-673-3

Položím se předloktím na barpult z nerezů, lehce zatáhnu břicho a povystrčím zadek. Zip na sportovním topu jsem si porozepla, jen tak, aby to nepůsobilo lacině, ale přece to bylo znát, dost znát. Tónovanou prosklenou stěnou sem dopadá světlo s medově žlutým nádechem, veslovací trenážery tiše předou, tu a tam zařinčí závaží nebo někdo příliš razantně odloží činku, občas se ozve heknutí, odfrknutí, jinak tu panuje klid a mír.

Dotrénuje, osuší si ručníkem zátylek, zamíří ke mně, sedne si na barovou stoličku, ještě zrychleně dýchá, ještě se z něj řine pot. Krátce mrkne na dnešní nabídku a zadívá se zpátky na mě.

„Uděláš mi *Muscle-Hustle*?“ požádá tak nonšalantně, že se nedá poznat, jestli si při objednávání shaku s instantními svaly v názvu připadá drsně, nebo trapně.

„Jasně,“ zašveholím. Vřele, uznale, skoro s mrknutím, ale jen skoro.

Pak se otočím. Dózy proteinů máme dole ve skřínce, kam jsem je záměrně uložila. Předkloním se, aniž bych pokrčila kolena, vím, že

sleduje, jak se mi při pohybu zakulatí pŕlky, vím, že si představuje, jak mu dlouhýma nataženýma nohama přistanu na ramenou, jak mu kapka potu z čela padá na to moje.

Narovnám se, odfouknu si z čela pramínek vlasů, zvednu oči.

„Tak jak to dneska šlo?“ zeptám se, když mixér plním sójovým mlékem a přidávám pár lžic prášku.

Zasměje se. Takovým tím smíchem, kterým se říká, bejby, my přece oba víme, o co jde. Ale já: poker face. Když se přece jen nadechne k odpovědi, otočím knoflíkem naplno, drtím led, hlasitě a bez milosti. Mlčky mu shakem plním skleničku, hustá tekutina stoupá a stoupá.

„Nech si chutnat,“ usměju se a přisunu mu tu „chválu svalů“ přes pult.

Kývne. Takovým tím pokývnutím, kterým se říká, nemusíš nic dodávat, chápu. Ohryzek mu s každým lokem poskočí.

Později setru kolečka, která tu zanechala jeho orosená sklenice, dívám se za ním, jak mizí směrem k šatně, zatnu břišní svaly, stáhnu ramena dozadu. Nikdy jsem žádnou práci tolik nezbožňovala.

První série

1

Ferhat na sobě nedal nic znát. Seděl za psacím stolem, nekomentoval ani mastné vlasy, ani můj odér, a zahrnul mě obvyklými otázkami: silné stránky, slabé stránky, jestli bych se označila za týmovou hráčku a čím to, že chci tak najednou změnit branži.

Fitness je odjakživa moje vášeň, odpověděla jsem vážně. Pas kalhot se mi zarýval do pupku z arašídových křupek a srdce mi ještě bušilo – třetí patro, schody. Ferhat kývl, zatočil propiskou v prstech, prohlásil: no dobrá, a pak ještě jednou: no dobrá.

Slyšela bych spadnout špendlík, cvrčet cvrčky.

Podrbal se na zátylku, cvaknul propiskou, odkašlal si. Nechce se mě dotknout, lezlo z něj, teda abych si to nevykládala špatně, ale jeho zaměstnanci by tohle místo jaksi měli taky *ztělesňovat*, zkrátka kondice, wellness a zdraví, to všechno by z nich mělo tak nějak *vyzařovat*. Měli by prostě

sami tenhle lifestyle *razit*. Jestli rozumím, jak to myslí.

Tušila jsem, jak to myslí. Hlava mě svědila. Kolem prsou se mi sbíral pot. Najednou jsem měla pocit, že tu sedím nahá, jenom kůže, bez kapes, bez rukávů, a v tu chvíli to ze mě vypadlo. „Nedávno jsem rodila.“

21

22

23

Podívali jsme se na sebe, zacukalo mi víčko.

Řekla jsem *rodila, rodila, ne: nedávno se mi narodilo miminko*, jak by to vyjádřil normální člověk. A navíc: nebyla to pravda. Jen mě honem nenapadalo, proč tenhle životní styl právě *neztělesňuju*. A nelžou snad u přijímacích pohovorů všichni?

Synovi jsou teprve tři měsíce, slyšela jsem se drmolit, otec vzal roha, s mateřskou sotva vyjdu a taky chci za každou cenu pracovat, nemůžu se dočkat, až se do toho zase pořádně vrhnu, když už jsem se po tom porodu konečně zahojila. Zahojila? Natrhnutá hráz, zevní pysky

jako – hledala jsem ve Ferhatově tváři známky, že si to představuje, ale nic. Koutky se mu ani nehnuly, čelo nezkrabátilo. Jen zavřel oči. Dvě vteřiny, tři, tři a půl, dost času, abych vstala a šla to zkusit jinam. Ani jsem se nehnula.

Jedno o něm musím vědět, prohlásil Ferhat, když oči konečně zase otevřel. Slavnostně mu v nich zaplálo. Napřímil se na židli, široká hrud' se mu nadmula. Měla jsem dojem, že se stávám svědkem mimořádného okamžiku, odhalování pomníku, propůjčování řádu. Po zádech mi přešel mráz a nemohla jsem se dočkat, co o něm musím vědět, co, no co? Ferhat se znovu zhluboka nadechl – a s výdechem mi oznámil:

„Jsem feministka.“

2

MEGA GYM nepatřil k běžným fitkům, MEGA GYM byl palác z vyleštěných povrchů. Na elegantních černých strojích neleželo smítko prachu, na kovových plochách neulpíval ani otisk prstu, pod lavičkami by se nenašel chomáček, ve sprchách ani jediná stopa po šamponu, koše na toaletách zely prázdnotou. Ve fitku se člověk cítí jako doma, jen když je tam čisto, vykládal mi Ferhat, zatímco mě během prvního pracovního dne provázel studiem, a pravidelně do něj chodí, jen když se tam cítí dobře, a kdo chodí pravidelně, nepůjde to zkusit jinak. Tmavá podlaha odrážela světla.

Tři a půl tisíce metrů čtverečních na jednom patře: kardiozóna, posilovací stroje, činková zóna, dvě tělocvičny, wellness zóna se saunou, prostorná šatna pro dámy i pány, kromě prosklených stěn všude zrcadla, zrcadla, zrcadla.

A v nich já: v plandajícím triku přes tepláky. Vysprchovala jsem se, dokonce jsem si umyla vlasy, troška korektoru, dotek zdravíčka. Vypadala jsem docela normálně, nenápadně, obyčejná

ženská, která vykonává obyčejnou práci, aby si vydělala na živobytí. Proč ne.

Bar tvořil srdce studia, jeho středobod. Odtud bylo všechno vidět a všichni viděli na něj. Měla jsem za úkol krájet ovoce a zeleninu, mixovat z nich smoothie a shaky s proteinem, doplňovat do ledničky zásobu iontáku, vydávat tyčinky, přebírat zboží, plnit a vyklízet myčku a udržovat nerezovou plochu bez poskvrnky. Náplň práce byla jasná a jednoduchá, stačilo jen vykonávat úkoly, jenom tam být a nelenit. Nemusela jsem řešit problémy ani dosahovat cílů.

„A cos dělala dřív?“

Millin culík se houpal jako na pružině. Byla o hlavu menší než já a měla na sobě obepnutou červenou soupravu legín a topu. Věk jsem odhadovala zhruba na osmnáct, takže oproti mně plus mínus poloviční.

„Ále,“ opáčila jsem. „Tak různě.“

Rozzářeně přikývla, až jí culík zapendloval.

„Hustý!“

Ona sama začala právě studovat fitness management, dovede si představit, že by si jednou otevřela vlastní studio, i když MEGA GYM je bomba a Ferhat mega šéf.

Tváře jí zahořely v barvě outfitu, toužebnou září téměř ve tvaru srdce.

Myško, chtělo se mi říct, ale nechala jsem to plavat.

Nepatřila jsem k těm, kdo říkají myško.

Odvykla jsem si pohybovat se od ráno do večera mezi lidmi, zapomněla jsem už, jak moc je při tom třeba se ovládat. Věčně jsem měla nutkání drbat se na místech, kam si člověk na veřejnosti nesahá, a musela jsem si dávat pozor, abych si při zívání držela ruku před pusou. Ale nikdo se o mě nijak zvlášť nezajímal. Většina členů jen krátce pokývla hlavou, když míjeli bar, a já jim pozdrav oplatila, zdravíčko, dobrej, mějte se. Když se někdo na něco ptal nebo si chtěl něco objednat, ujala se toho Milli a průběžně mě zaškolovala. *Sixpack on the Beach*, tak se jmenoval shake měsíce, v nabídce za pouhých 2 eura 80.

Pěkně z čerstvých přísad, mango, ananas, marakuja, k tomu dvě odměrky proteinu v prášku s tropickou příchutí, 300 ml vody, šup s tím do mixéru, zmáčknout čudlík a hotovo. „Chceš to zkusit?“ zeptala se Milli a rozlila „pekáč na pláž“ do dvou skleniček. *Ťuk*. Chutnalo to jako pitíčko s jíškou. „Trochu cejtít je to tam vzdyc-ky,“ omlouvala se a potáhla z brčka. „Ale jinak docela dobrý, ne?“

Zatěžko mi přišlo dlouho stát. Moje tělo léta hlavně sedělo, trávilo čas po kancelářích, v metru, na gauči. Jenomže za barem žádná stolička nebyla, a tak jsem co půl hodinu chodila na záchod, abych alespoň na pár minutek přenechala zemskou tíži míse. Vedle umyvadla problikávala hnědým sklem vonná svíčka, *Green Basilicum: Proměňte si svůj prostor ve skleník plný svěžích rostlin a bylinek*. Z reproduktorů se linul popík, playlist ze Spotify, *Great Female Artists*. Přitáhla jsem si nohy na poklop, opřela se o dlaždičky, zavřela jsem oči a pomalu počítala do sta.

*Chápu, že seš zklamaná.
Neber si to prosím osobně.
Neprospělo by ti pár dní volna?*

Hrrrršš. Z myšlenek mě vytrhl proud vody, bezděčně jsem lopatkou zavadila o splachování.

Když zrovna nebudu mít co na práci, nadhodil Ferhat, můžu trošku poklidit. Něco se vždyc-ky najde. Třeba tady ty police, ty se musí denně otřít, jinak to tu bude za chvíli vypadat zanedbaně. Přejel prstem po regálu, kde stála balení proteinu POWER-MAXXX k prodeji, a nastavil mi ho. Ani smítko. Přikývla jsem a vyklidila řádku překvapivě lehkých plastových dóz, abych mohla čistou polici znovu přetřít, vyrovnala jsem je zpátky a pečlivě natočila nápisem dopředu. Existovaly i zbytečnější činnosti.

Sbírala jsem skleničky, utírala stoly, zapínala myčku, naslouchala jejímu zurčení a šplouchání,

vyklízela ji a myslela na minulost, v níž jsem hrníčky od kafe po pracovní době prostě jen odnesla do kuchyňky. Nedávala jsem je do myčky, jen jsem je postavila na linku. Dělali jsme to tak všichni, nikdo z nás by nehnul prstem kvůli něčemu, co se nedalo zpeněžit, vykázat jako *billable hour*.

Kovová brčka jsme musely čistit ručně. Měly jsme na ně speciální kartáčky. Stály jsme s Milli bok po boku nad dřezem, prostrkovaly kartáčky úzkými rourkami, točily jimi nahoru a dolů, než jsme je vytáhly a vydrhnutá brčka ještě propláchly čistou vodou a odkládaly na utěrku, kde osychala, bok po boku.

„Tak co, je to těžký?“

Těžký, proč těžký? To je přece brnkačka, Milli, šup sem, šup tam, možná trochu otupující, ale těžký?

„Myslím, jako žes tak dlouho od malýho ještě nebyla, ne? Takhle celej den?“

Jo tohle.

To samozřejmě těžký je.

Strašně těžký.

„Ferhat říkal, že otec, teda..., že jsi samoživitelka...?“

Otočila ke mně hlavu, v jalových očích se jí komicky zaleskly slzy.

„Chtěla jsem jen říct,“ dodala a dotkla se mě rukou vlhkou od bublinek, „že seš fakt silná ženská.“

3

Kdybych si potřebovala odsát, je mi jeho kancelář k dispozici, prohodil Ferhat, když se zastavil u baru, aby omrknul, jak to zvládáme. Měla bych tam trochu toho soukromí, stačí říct a vyklidí pole, to vůbec není problém, naopak, chce mě všemožně podpořit.

Krev ve spáncích, pot na dlaních.

„Super!“ vyhrkla jsem. „To je super! Paráda! Moc díky! Mlíko!“

Namířila jsem na Ferhata ukazováčky jako bych držela pistole a pak jsem vystřelila na dvacetiminutovou přestávku.

Venku před fitkem jsem zaváhala. Možná jsem se tu do toho přece jen moc zamotala. Ucházela jsem se o místo, protože jsem potřebovala práci, Ferhat platil královsky a MEGA GYM ležel ve čtvrti, která pro nikoho, kdo mě znal, nehrála žádnou roli. A najednou je ze mě matka. Musím produkovat stravu pro dítě. Zřejmě denně.

Takhle se pachtit! Co je to za blbost? Nepřeskočilo mi náhodou? Pořád ještě s tím můžu seknout, říkala jsem si. Prostě jen odejít, teď hned, Ferhat si všimne, že jsem zmizela, možná se mi pokusí párkrát dovolat, ale když si vypnu mobil, nakonec to vzdá, bude smlouvu považovat za neplatnou a celou záležitost za vtip. Sotva jsem k tomu rozhodnutí došla, objevila jsem naproti přes ulici lékárnou. A ve výloze obřího čápa s bublinou: *Všechno pro mami & mimi!*

Ferhatovi sloužila jako kancl černě lakovaná buňka, lehce vyvýšená, takže k ní vedlo pár schodů. Od stolu měl výhled na činkovou zónu a taky, jak mi došlo až tady, na bar. Ukázal mi, kam se mám posadit, aby na mě zespodu nebylo vidět, pak prohlásil, že nemusím spěchat, a ohleduplně za sebou zavřel dveře.

„Na prso baj vočko patnáct minut,“ informovala mě lékárnice, když mi vyčerpávajícím způsobem vysvětlila, jak se používá elektrická odsávačka a že se to samozřejmě liší žena od ženy. „Netaháte si přece s sebou žádnou fabriku, že jo?“